

Minä olen viinipuu, te olette oksat

- ajatuksia kristillisestä elämäntavasta

Miettiessäni kristillistä elämäntapaa tunnen houkutusta katsoa Nasaretin mieheen kuin suureen opettajaan, jonka esimerkkiä seuraamalla elän oikeanlaisen elämän. Tehdessäni muistiinpanoja evankeliumien äärellä koen kuitenkin koko ajan lipsuvani asian ohi, ikään kuin yrittäväni jäljitellä kristillisyyttä sen sijaan että olisin kristitty. Viinipuuvertaus (Joh. 15:1-17) pysäyttää. Se muistuttaa vastaansanomattomasti siitä, että Kristus ei tarjoa niinkään ohjeita elämään vaan elämää itseään.

Kiinni Kristuksessa

Vertauksen mukaan kristillisestä elämäntavasta, siis opetuslapseudesta kertoo suuri sato, mutta hedelmäksi ei kelpaa mikä tahansa ulkoapäin ripustettu. Yksinkertaisesti: Elämäntavasta tekee kristillisen Kristus. Hän itse virtaa elämänvoimana, ehtoollisviininä meihin, kutsuu esiin hedelmät – joka oksasta omanlaisensa. Se, mitä itsestämme ponnistamme voi kyllä näyttää hyvältä, olla suurta ja komeaakin - tai suloisen nöyrää ja vaatimatonta, mutta se ei kanna sisällään elämää.

“Ilman minua te ette saa aikaan mitään”, Kristus sanoo ja muistuttaa, että kiinnittymättä häneen kuivumme turhiksi. Ilman Kristusta kaikista valinnoistamme, koko elämäntavastamme tulee vain hedelmätöntä, nuotioon joutavaa risukkoa. Kaipaus muuttuu harhailuksi, kuunteleva hiljaisuus tunnelmoinniksi, luopuminen itsekorostukseksi. Vasta kun ymmärrämme, että ensisijaista on valittuna oleminen, toissijaista valitseminen, meissä alkaa kypsyä sitä hedelmää, joka pysyy.

Viinitarhurin käsissä

Vähentäminen on trendikästä ja se on myös kristillistä. Psalmikirjoittaja tietää, ettei viinin ja viljan runsaus anna suurinta iloa (Ps.4:8) ja Jeesus kehottaa vetäytymään kiireestä (Mark. 6:31). Opetuslapset lähetetään maailmaan eikä “leipää, laukkuja, sauvaakaan saa turvaksi matkalle”. Toisin sanoen kristityn ei ole tarkoitus rakentaa elämäänsä omistamisen varaan tai todistella arvoaan täydellä kalenterilla. Karsiminen itsessään ei kuitenkaan ole päämäärä. Kristillinen elämäntapa ei tarkoita elämän ottamista omiin käsiin omaisuudesta tai ajantäyteistä luopumalla, vaan elämän antamista Viinitarhurin käsiin, kokonaan.

Antautuminen on luottamista. Päästämistä irti silloinkin, kun Viinitarhuri valitsee leikata rakkaaksi käyneen verson – harrastuksen, mielihalun, jopa hyveen - tehdäkseen tilaa hedelmien kasvulle. Sen ymmärtämistä, että emme lopulta omista mitään, emme edes köyhyyttämme ja alastomuuttamme. Kristillisen elämäntavan äärimmäisyys, kypsien ja ravitsevien hedelmien huudettiin maailmaan ristillä: “Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni.”

Isä antaa kaiken

Viinipuuvertaus on ehdoton: Oksa itsessään ei ole mitään. Runko antaa sille elämän ja hedelmät, Viinitarhuri huolehtii sadosta. Tämä tuskin tarkoittaa kristillisen elämän olevan passiivista ja välinpitämätöntä. Pikemminkin se tuntuu muistuttavan, miten tärkeää on pitää korva kiinni elämän kohinassa, kuunnella herkin sydämin Pyhän kuisketta, uskaltautua hyppäämään lehtivihreän virtaan – siihen kaikille oksille yhteiseen verenkiertoon. Miten

muuten huomaisimme, mikä tarve ympärillämme huutaa, mihin ja kenen luo Kristus aukeaa tieksi?

Viinitarihuri ei ainoastaan karsi, vaan myös lupaa ja antaa paljon. Opetuslapsi on kyllä toisaalta rutiköyhä, mutta toisaalta hän on pohjattoman rikas. Rikkaus kuitenkin realisoituu vasta, kun se annetaan eteenpäin: aikana, ruokana, hymynä, suomen kielen tunteina, lämpiminä vaatteina... Oksiin jääneet hedelmät mätänevät. Kristillinen elämäntapa on ennen muuta elämistä kiinni Kristus-rungossa. Silloin kaikki, mikä on Isän, on meidän ja se kypsyy rukouksissa hedelmien runsaudeksi, valuu käsiemme kautta rakkauden sadoksi koko tarvitsevalle maailmalle.

Hanna-Kaisa Hartala
Sinapinsiemen-lehti 4/2016